

TEAMWORK

KATE HARDY

TEAMWORK

Vertaling Rie Neehus en Jeannette Beekmans

HarperCollins

© 2008 Pamela Brooks

Oorspronkelijke titel: *The Greek Doctor's New-Year's Baby*

Vertaling: Rie Neehus

© 2009 Pamela Brooks

Oorspronkelijke titel: *The Children's Doctor's Special Proposal*

Vertaling: Jeannette Beekmans

Omslagontwerp: Will Immink Design

Omslagbeeld: Wil Immink Design/iStock

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest

Druk: Wöhrmann BV, Zutphen

ISBN 978 94 027 2090 7

NUR 343

Eerste druk februari 2017

Originele uitgave verschenen bij Mills & Boon, London

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA

© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland

HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van

Harlequin Enterprises Limited

HARLEQUIN en de H & DIAMOND DEVICE zijn handelsmerken van

Harlequin Enterprises Limited

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Boek 1

Hoofdstuk 1

Madison zag hem onmiddellijk toen hij de zaal binnenwandelde, ondanks het feit dat het op het liefdadigheidsbal van het London Victoria Hospital – het ziekenhuis waar ze werkte – krioelde van de mensen, die bovendien ook nog allemaal een feestelijk masker droegen.

Hij droeg dezelfde kleding als alle andere mannen, een smoking met een wit overhemd en een strikje, plus een simpel goudkleurig masker, maar er was iets aan de lange man met het donkere haar wat hem onderscheidde van de anderen. Er ging een energie van hem uit die haar aandacht trok.

Niet dat ze er iets mee ging doen, vanavond niet.

Als lid van de organisatiecommissie voor het bal had Madison Gregory werk te doen. Zoals ervoor zorgen dat alles achter de schermen op rolletjes liep en er zijn om probleempjes op te lossen.

Tot dusver waren er echter weinig problemen geweest omdat alles tot in details was voorbereid. In het begin was er wat tegenstand geweest toen ze tijdens de vergadering had voorgesteld een jazztrio in te huren, maar ze had voet bij stuk gehouden.

Nu zag ze tot haar opluchting dat de gasten plezier hadden op de dansvloer. Ze had de juiste beslissing genomen. In deze gezellige ontspannen sfeer zouden de mensen sneller bereid zijn om loten te kopen voor de prijzen die de plaatselijke middenstand beschikbaar had gesteld. Ballonvaarten, een verwendag in een kuuroord en een mand vol chocolade, die haar nichtje en tevens beste vriendin Katrina dolgraag hoopte te winnen.

Misschien, heel misschien zouden ze de helft van het bedrag voor de aanschaf van een nieuwe scanner bij elkaar krijgen.

Eve, een van de verpleegkundigen van de Spoedeisende Hulp, kwam naar haar toe. ‘Maddie, je was een uur voor het feest begon al druk bezig. Waarom neem je niet even pauze?’

‘Ik ben nog niet moe.’

‘Jij hebt ook een toegangkaart gekocht,’ merkte Eve op. ‘Wat betekent dat je mag dansen en een leuke avond mag hebben. Dat je voorzitter bent van de organisatiecommissie wil niet zeggen dat je je niet mag vermaken.’

‘Ik vermaak me echt wel.’ Het was waar. Madison vond het heerlijk om druk bezig te zijn.

De pianist zette *It had to be you* in, en ze voelde een hand op haar arm. Ze hoorde een diepe onbekende stem met een licht accent vragen: ‘Mag ik deze dans van u?’

Nog voor ze opkeek, wist ze wie het was. Er liep een rilling over haar rug. De man met het gouden masker.

Hij keek haar aan met de zwoelste blik die ze ooit had gezien: donkere ogen met een zweem van groen en goud en grijs. Verbluffend. Om nog maar niet te spreken van dat trage glimlachje, waardoor ze haar knieën slap voelde worden.

‘Ik...’ Haar keel werd droog.

Eve gaf haar een zetje. ‘Ze bedoelt ja,’ zei ze liefjes. ‘Veel plezier.’

Voor Madison kon protesteren, danste ze met de onbekende man.

Ze was Theo de hele avond al opgevallen: het meisje in de wervelende jurk. Ze droeg een roze met goud kattenmasker dat het bovenste deel van haar gezicht bedekte, en ze had een ongelooflijke glimlach. Hij had haar echter nog niet op de dansvloer gezien.

Nu danste hij met haar. Degene die de muziek had uitgekozen, was een genie. Dit was de ouderwetse dansmuziek waarvan zijn grootouders zo hadden gehouden en, zoals hij kortgeleden had ontdekt, zijn moeder ook.

Ze paste perfect in zijn armen. En haar ogen achter het masker waren verbazingwekkend blauw. Het blauw van de Griekse hemel op een late zomeravond. Haar donkere haar viel losjes tot op haar schouders, niet helemaal steil maar ook niet krullend. Zachte verleidelijke golven waar hij met zijn vingers in wilde woelen om te voelen hoe zacht het was.

Liever nog wilde hij haar haren over zijn kussen uitgespreid zien. En hij wilde heel, heel graag die prachtige mond aftasten, die lippen plagen met kussen tot ze zich onder zijn mond openden.

Kyrios. Hij wist niet hoelang het geleden was dat hij zo'n sterke aantrekkingskracht had gevoeld. Maar op dit moment lag ze in zijn armen, dicht tegen hem aan. En het voelde goed.

De onbekende man hield haar heel formeel vast, dacht Madison. Toch voelde het op de een of andere manier persoonlijk aan, intiem zelfs. Ze dansten zo dicht bij elkaar dat ze zijn ademhaling kon voelen en het kloppen van zijn hart kon horen. Met een perfect gevoel voor ritme leidde hij haar zo moeiteloos over de dansvloer dat het leek of ze zweefden.

Ze spraken niet tijdens het dansen, dat was ook niet nodig. Ze hadden kunnen dansen op een terrasje in Toscane, alleen zij tweeën, in het maanlicht...

Ze riep zichzelf tot de orde. Onzin. Dit was Londen. Madison had, omdat zij verantwoordelijk was voor het verloop van deze avond, zich uitsluitend bij mineraalwater gehouden, maar het voelde alsof ze te veel champagne had gedronken.

Dat werd veroorzaakt door met hem te dansen en dat maakte haar bang, maar tegelijkertijd raakte ze er opgewonden van. Zo sterk had ze nog nooit op iemand gereageerd. Zelfs niet op Harry.

Ze zou de onbekende man wel willen vragen hoe hij heette, maar ze wist dat praten de betovering zou verbreken. En op dit moment wilde ze dat die zou voortduren. Alleen zij beiden en de muziek.

Nog nooit waren tweeënhalve minuut zo langzaam voorbijgegaan.
Of zo heel, heel snel.

Toen de muziek stopte, en hij haar losliet en een stap achteruitging, voelde het niet goed.

Hij maakte een buiging, pakte haar rechterhand en kustte de binnenkant van haar pols. Zijn ogen, donker en heel sexy, keken haar doordringend aan. ‘Dank je.’

Weer dat lichte accent. Ze kon het niet thuisbrengen, maar het klonk ongelooflijk aantrekkelijk.

Op het moment dat ze wilde reageren, voelde ze een ander paar armen om haar middel. ‘Maddie! Daar is mijn meisje.’ Het was Ed, een arts van de Spoedeisende Hulp met wie ze de vorige maand een paar keer uit was geweest.

Ed straalde. Onder invloed van de champagne was hij blijkbaar vergeten dat ze hadden afgesproken om goede vrienden te blijven, maar dat ze geen afspraakjes meer zouden maken.

Tegen de tijd dat Maddie zich had losgemaakt en Ed aan die afspraak had herinnerd, en hem had gezegd dat hij buitengewoon onbeleefd was geweest tegenover de man met wie ze had gedanst door er zo tussen te komen, was de man met het gouden masker nergens meer te zien.

Het was een enorme teleurstelling, en het was volslagen belachelijk. Ze kende hem immers niet eens. Het had geen zin om zo te reageren op iemand die één keer met haar had gedanst en die ze waarschijnlijk nooit meer zou zien.

Madison Gregory, je moet jezelf wat beter in de hand houden, hield ze zich voor. Daarna ging ze kijken of alles vlot verliep bij de verloting.

Daar is mijn meisje.

Ach ja, zo’n aantrekkelijke vrouw was natuurlijk geen vrijgezel. Hoewel Theo naar haar linkerhand had gekeken voor hij haar ten dans

vroeg en er geen ring aan had gezien, had hij moeten begrijpen dat ze een vriendje had.

Hij probeerde de teleurstelling van zich af te zetten. Hij was niet op zoek naar een relatie. Dat was immers de reden waarom hij uit Griekenland was weggegaan. Zijn familie had voortdurend geprobeerd hem in contact te brengen met een vrouw, tot hij er gek van werd! Hij was vanavond alleen maar hiernaartoe gegaan omdat hij dit weekend voor hij in zijn nieuwe baan begon, niets beters te doen had. Het had een goed idee geleken. Een kans om een paar van zijn nieuwe collega's te leren kennen. Het was leuk geweest om met wat mensen te praten.

Nu had hij echter behoefte aan frisse lucht. Aan een koel briesje dat hem zijn gezond verstand terug zou geven. De zangeres zette *Bewitched, bothered and bewildered* in. Even begon hij te glimlachen. Theo Petrakis zou zich door niemand laten betoveren. Ook niet door een knappe vrouw die Maddie heette. Hij zou weer naar binnen gaan, een paar lootjes kopen voor het goede doel... en daarna misschien vroeg naar bed gaan.

Madison slaagde erin de rest van de avond de glimlach op haar gezicht vast te houden. Ze bleef controleren of alles goed ging en danste met een stuk of tien verschillende mannen. Geen van hen was echter te vergelijken met de man met het gouden masker.

Het was nogal stom om aan hem te blijven denken. Ze had hem nooit ontmoet, dat zou ze beslist hebben geweten, en waarschijnlijk zou ze hem ook nooit weer ontmoeten.

Ze wist niet eens hoe hij heette.

Je kon toch niet verliefd worden op een man wiens naam je niet kende... of wel?

Ze zette de gedachte van zich af. Bovendien ging het vanavond niet om haar. Het ging erom geld bijeen te brengen voor de nieuwe, heel dure apparatuur die het London Victoria Hospital hard nodig had,

maar die het zich niet kon veroorloven. Wat zij moest doen, was praten en vleien om de gasten ertoe te bewegen meer lootjes te kopen.

Toen de avond voorbij was en iedereen naar huis was gegaan, ging Madison bij de keuken van het hotel langs om het personeel te bedanken voor hun werk en hun de bonbons te geven die ze als blijk van waardering voor hen had gekocht. Daarna ging ze naar het ziekenhuis. Ze was nog klaarwakker, en ze kon, tenzij Katrina, als arts van dienst, bezig was met een patiënt, misschien met haar een kop koffie drinken.

Nadat de nachtzuster haar had binnengelaten, was Madison blij te zien dat haar nichtje in haar kamer bezig was haar administratie bij te werken.

‘Je hebt een geweldige avond gemist,’ zei ze, terwijl ze op de rand van Katrina’s bureau ging zitten. Hoewel Katrina als gevolg van haar doofheid niet verzot was op een donkere, rumoerige en drukke omgeving, wist Madison dat haar nichtje van het bal zou hebben genoten.

‘Ik was graag gekomen, Maddie, dat weet je, maar we zijn zo onderbezet. Ik kon het echt niet maken.’ Hoopvol keek ze Madison aan. ‘Heb je mijn mand met chocola naar huis gebracht voor je naar me toe kwam, of heb je de helft al opgesnoept?’

Madison schudde haar hoofd. ‘Sorry, schat. Je hebt de mand niet gewonnen, maar wel een massage en een manicure.’ Ze haalde de bonnen uit haar handtas.

Katrina grinnikte. ‘Zie je mij al naar de manicure gaan?’

‘Nou... nee,’ moest Madison toegeven. Zij vond het heerlijk om zoiets te doen, maar haar nichtje hield er absoluut niet van. Katrina was praktisch. Praktischer dan goed voor haar was.

‘Neem jij ze maar. Het is je gegund.’

‘Dat kan ik niet aannemen. Je hebt een vermogen besteed aan lootjes, Kat.’ En ze had niets gewonnen, daarom had Madison gejokt en Katrina haar eigen prijzen gegeven. ‘Hoor eens, neem dan alleen de massage. Dat vind je vast wel prettig. Het is heel ontspannend.’

Katrina trok haar neus op. ‘Dank je, maar het is niets voor mij.’ Ze zweeg even, daarna vroeg ze: ‘En, heb je vanavond je sprookjesprins ontmoet?’

‘Sinds wanneer heet ik Assepoester?’ zei Madison.

‘Je wordt rood. Aha, dus je hebt iemand ontmoet.’ Katrina keek haar ondeugend aan. ‘Vooruit, details. Ik wil alles weten, en wel nu.’

Madison haalde haar schouders op. ‘Er valt niet veel te vertellen. We hebben gedanst. Eén keer.’ Ze liet weg dat de man met het gouden masker haar pols had gekust en dat ze de druk van zijn mond op haar huid nog steeds voelde.

‘En?’ Toen Madison geen antwoord gaf, vroeg Katrina: ‘Hoe heet hij? Op welke afdeling werkt hij?’

‘Geen idee.’ Madison dwong zich om het nonchalant te laten klinken. ‘Kat, het was niet meer dan één dans.’ En een kus. ‘En hij had een masker op, dus ik heb zijn gezicht niet eens gezien.’

Maar ze had zijn ogen gezien, en zijn mond, en die waren heel sexy geweest.

‘Heb je het niet eens gevraagd? Het lijkt erop dat je een geweldige kans hebt gemist,’ zei Katrina. ‘Wie weet was hij heel aardig.’ Hoofdschuddend vervolgde ze: ‘Je bent veel te kieskeurig. Hoe kom je ooit met iemand in contact als je zo’n kans niet aangrijpt?’

Madison begon te grinniken. ‘En dat zegt de vrouw die wacht tot haar droomprins komt opdagen.’

Katrina haalde haar schouders op. ‘Ik ben in elk geval gelukkig met mijn werk.’

‘Ik ook,’ zei Madison.

Katrina trok één wenkbrauw op. ‘Lieverd, je hebt de afgelopen vijf jaar naar een relatie verlangd.’

‘Daarom heb ik zo’n grote fout gemaakt met Harry. Ik weet het. De volgende keer doe ik het goed. Dan vind ik de volmaakte man met een geweldig lichaam, goed verstand en een groot hart.’

‘In die volgorde?’

Lachend zei Madison: ‘De volgorde doet er niet toe, als alle eigenschappen er maar zijn.’ Hoewel ze wist welke de belangrijkste waren. De twee waarvan was gebleken dat Harry er niet over beschikte.

‘Ik denk dat je ergens een compromis zult moeten sluiten,’ zei Katrina.

Madison schudde haar hoofd. ‘Niets daarvan.’ Dat had ze met Harry gedaan, en wat was ze ermee opgeschoten? Op haar zesentwintigste was ze gescheiden, zonder illusies. Maar nu ze dertig was, had ze haar oude veerkracht weer terug. ‘Hoor eens, het is onze moeders toch ook gelukt?’

‘Ik ben er niet zeker van dat onze vaders volmaakt zijn,’ zei Katrina nadenkend. ‘Ik ben dol op mijn vader en op oom Bryan, maar ze zijn niet volmaakt, Maddie. Dat is niemand.’

Een kloppje op de deur voorkwam dat Maddie kon reageren. ‘Kat, sorry dat ik stoor, maar ik wil graag dat je even naar Joseph komt kijken. Ik ben niet tevreden over hem,’ zei een verpleegster van de kinderafdeling.

‘Ik kom al,’ zei Katrina. ‘Sorry, Maddie.’

‘Ik kwam alleen maar langs om je prijs te brengen. Ik zie je van de week nog wel.’ Maddie gaf haar nchtje een zoen en liep daarna de kamer uit.

Ze kon de kus van de man met het gouden masker maar niet uit haar hoofd zetten. Die was kuis en beschaafd geweest, maar tegelijkertijd heel sexy en vol beloften. Als Ed niet tussenbeide was gekomen, wie weet wat er dan gebeurd zou zijn?

Beheers je, Maddie, zei ze bij zichzelf. Het bal was voorbij. Ze zou de onbekende man waarschijnlijk nooit terugzien, dus wat had het voor zin om je af te vragen wat er had kunnen gebeuren?

Hoofdstuk 2

Maandagochtend, de dag voor hij aan het werk zou gaan, liep Theo Petrakis bij de afdeling verloskunde binnen.

‘Kan ik iets voor u doen?’ vroeg de vrouw achter de balie.

Glimlachend stak hij haar zijn hand toe. ‘Ik ben Theo Petrakis. Eigenlijk hoef ik hier morgen pas te zijn, maar ik wilde even langskomen om goedendag te zeggen.’

‘Theo Petrakis. Jij bent dus onze nieuwe afdelingsarts.’ Ze lachte naar hem terug. ‘Ik ben Iris Rutherford.’ Verloskundige, zag hij op haar badge. Ze gaf hem een hand. ‘Prettig kennis te maken. Je hebt een rustig moment uitgezocht. Als je een paar minuten de tijd hebt, kan ik je rondleiden en je aan iedereen voorstellen.’

‘Graag. Dat zou ik erg prettig vinden.’

Het was een goede beslissing geweest om deze tijdelijke baan aan te nemen, dacht hij. Een periode van een halfjaar, om een specialist te vervangen die langdurig met ziekteverlof was. Theo zou hier veel ervaring kunnen opdoen. Het zag ernaar uit dat hij hier deel zou uitmaken van een team dat geloofde in samenwerking. Dit kon een leuke baan worden.

Toen ze bij de receptie terug waren, zei Iris: ‘Ik had gehoopt dat je kon kennismaken met onze stage lopende specialist, maar op dit moment is ze in een van de verloskamers. Ze is geweldig, over een paar jaar zal ze een uitstekende specialist zijn.’

‘Is ze ambitieus?’ vroeg Theo.

Iris begon te lachen. ‘Ze heeft in elk geval nog niet de man ontmoet die tussen haar en haar werk zal komen. Maar ze zal het je niet lastig maken omdat je Dougs werk overneemt, als je dat bedoelt.’

De volgende morgen, toen hij op de afdeling kwam, was ze er weer niet, omdat ze bij een moeilijke bevalling was geroepen. Hij was net bezig een kop koffie voor zichzelf te zetten, toen ze de afdelingskeuken binnenkwam.

‘Hallo. Jij moet de nieuwe...’ Ze zweeg abrupt, het was duidelijk dat ze hem herkende.

Hij herkende haar ook.

Zelfs zonder het masker wist hij meteen wie ze was – die prachtige ogen, die mond. De rilling die hem over zijn rug liep.

Het was idioot.

Afgezien van het feit dat hij nooit een relatie begon op zijn werk, zou het hier niet kunnen. Hij zou maar een halfjaar blijven, en zij had al iemand.

‘...dokter zijn,’ maakte hij de zin luchtig voor haar af. ‘Ja, ik heb zaterdag op het bal niet de kans gekregen om me voor te stellen. Theo Petrakis.’ Hij stak zijn hand uit.

‘Madison Gregory. Iedereen noemt me Maddie. Welkom op de afdeling.’ Ze gaf hem een hand.

‘Ik was net bezig koffie te zetten. Het water kookt. Wil je ook een kopje?’

‘Ik ben onder de indruk. Je bent goed getraind,’ zei ze plagend.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik vind het niet erg om koffie te zetten. Ik ben zeker niet van plan om op mijn strepen te staan en te verwachten dat mijn team me alles achterna draagt.’

‘Doug zal blij zijn te weten dat zijn afdeling in veilige handen is, en dat je je in zijn team net zo opstelt als hij,’ zei ze. ‘En ja, ik wil graag koffie. Met veel melk en zonder suiker, alsjeblieft. En een beetje koud water, zodat ik het meteen kan opdrinken.’

Een truc die de meeste dokters al snel hadden geleerd, wist Theo. Als je wachtte tot je koffie was afgekoeld, liep je de kans om nog geen slokje te kunnen nemen voor je bij een patiënt werd geroepen. ‘Drukke ochtend?’ vroeg hij.

Ze knikte. ‘Daar hou ik van. Dat het erop lijkt of alles in de war zal lopen, en er alle mogelijke doemscenario’s in je hoofd opkomen terwijl je uiterlijk kalm moet blijven. Dat alles dan opeens als vanzelf gaat, en je ten slotte een kersverse moeder en vader voor je ziet die hun pasgeboren wonder knuffelen. Dat eerste moment, waarop de hele wereld gloednieuw lijkt.’

Het was duidelijk dat ze van haar werk hield. En hij wist wat ze bedoelde; die eerste momenten met een pasgeboren baby onderging hij ook altijd ademloos.

Hij schonk de koffie in en daarna reikte hij haar de beker aan.

‘Dank je.’ Ze nam een slokje. ‘Dit is heerlijk. Precies wat ik nodig had.’

Ze leek op het punt te staan om nog iets te zeggen, maar haar pieper ging af. Ze keek op het schermje en zette vervolgens zuchtend haar beker op het aanrecht. ‘Sorry. Ik drink dit straks wel op, maar ik moet nu weg. De Spoedeisende Hulp vraagt om een second opinion voor een zwangere vrouw met rugklachten.’

‘Is het goed als ik met je meega?’ vroeg hij.

Ze knipperde verrast met haar ogen. ‘Natuurlijk, als je het echt wilt. Ik vind het niet erg wanneer een ervaren arts toekijkt bij wat ik doe,’ liet ze erop volgen. ‘Maar vier mensen erbij is wel wat veel. Ik was namelijk van plan om mijn vierdejaarsstudenten erbij te halen.’

‘Je studenten?’

Zijn stem moest verbaasd hebben geklonken, want ze zei snel: ‘Feitelijk zijn het jouw studenten, maar voor Doug met ziekteverlof ging, vond hij het goed dat ik als hun mentor zou optreden. En Sanjay en Nita doen het goed. Zeker Sanjay, die is opgebloeid sinds hij bij ons is.’

Theo trok één wenkbrauw op. ‘Ik dacht dat alleen specialisten als mentor optraden?’

‘Onderweg naar de Spoedeisende Hulp zal ik het je uitleggen. Als je erbij wilt zijn, kunnen we de studenten deze keer beter niet meene-

men. Het is niet goed voor onze aanstaande moeder wanneer er te veel mensen in de kamer zijn. Bovendien vind ik dat Sanjay en Nita eerst kennis met je moeten maken voor je hen observeert.’

Theo moest een lachje onderdrukken vanwege de manier waarop Madison de leiding nam, hoewel ze officieel zijn mindere was. Hij vond het echter prettig dat ze zoveel zelfvertrouwen had en dat haar eerste gedachten uitgingen naar het welzijn van anderen.

‘Vertel me eens iets over de studenten,’ zei hij.

‘Je weet net zo goed als ik dat er weinig animo bestaat voor onze specialisatie,’ zei Maddie. ‘Uit alle onderzoeken blijkt dat studenten niet graag willen werken op Verloskunde en Gynaecologie. Ze hebben de indruk dat ze de verloskundigen voor de voeten lopen, of dat ze in een hoekje van de ok naar een keizersnede mogen staan kijken.’

‘Dus ze krijgen niet het echte werk te doen en ze hebben het gevoel dat ze geen deel uitmaken van het team?’

‘Zo is het,’ zei Madison. ‘Tegenwoordig zijn we zo georganiseerd dat het team een hele afdeling vormt, en ergens is dat jammer omdat het voor jonge artsen moeilijker wordt om in het team te worden opgenomen. Ik ben van mening dat studenten een contactpersoon op een afdeling moeten hebben, die hun het gevoel geeft dat ze er echt bij horen. Ze moeten in contact komen met patiënten en echt werk doen, om zo veel mogelijk profijt van hun stageperiode te hebben.’

‘De verantwoordelijkheid voor iets praktisch, zoals een onderzoek op de afdeling,’ opperde Theo.

Dat leverde hem weer zo’n fantastische glimlach op. ‘Absoluut. Op onze afdeling hebben we twee studenten die tegelijk stage lopen. Ze gaan met me mee wanneer ik patiënten op zaal bezoek en ze zijn aanwezig bij mijn spreekuur en bij operaties.’

‘En bij Gynaecologie?’

‘Ik regel met de artsen dat de studenten ook tijd bij hen kunnen doorbrengen, maar ik blijf hun aanspreekpunt.’

‘Klinkt goed,’ zei Theo instemmend.

Bij de Spoedeisende Hulp kwam de dokter hun al bij de deur tegemoet. Snel bracht hij hen op de hoogte. Theo herkende zijn stem, hij was de man die Madison tijdens het bal naar de dansvloer had meege-sleept. Toch begroette ze hem alsof er niet meer dan een beroepsmatige relatie tussen hen bestond. En Iris had gezegd dat Madison nog niet de man had ontmoet die tussen haar en haar werk zou komen. Betekende dit dat ze toch nog vrijgezel was?

Dit was te gek. Hij zou niet op die manier aan haar moeten denken.

Toch kon hij zijn ogen niet van haar afhouden. Ze had iets. Iets wat ervoor zorgde dat hij al zijn persoonlijke regels wilde overtreden.

Dat was nog gekker.

‘Mrs. Ellis, ik ben Madison Gregory en dit is Theo Petrakis,’ zei Maddie. ‘Ed heeft ons verteld dat u pijn in uw rug hebt.’

Mrs. Ellis knikte. ‘Hier doet het ook pijn.’ Ze wees naar haar buik.

‘Hebt u er al lang last van?’ vroeg Madison.

‘De afgelopen week zo nu en dan een steek, maar vandaag doet het echt veel pijn.’ Ze haalde diep adem. ‘Ik verlies mijn kindje toch niet?’

‘Steken en pijn komen vaak voor tijdens de zwangerschap, maar dat hoeft niet te betekenen dat u een miskraam krijgt of dat er iets niet in orde is met de baby,’ zei Maddie geruststellend. ‘Mag ik u even onderzoeken?’

Nadat Mrs. Ellis haar toestemming had gegeven, onderzocht Maddie haar voorzichtig maar grondig. Daarna luisterde ze naar de hartslag van de baby. ‘Dat klinkt goed en krachtig, dus probeert u zich niet te ongerust te maken. Met de baby is niets aan de hand. We moeten ervoor zorgen dat die pijn ophoudt. Hebt u er aldoor last van, en is er iets waardoor het erger of minder wordt?’

‘Het doet niet aldoor pijn. Het wordt erger wanneer ik de trap op loop, of me aankleed, of me in bed omdraai.’

Gezien de pijn, en de manier waarop de patiënte die beschreef, wist

Theo precies wat het probleem was. Hij wachtte echter op Madison, die tegen Mrs. Ellis glimlachte en haar bemoedigend in haar hand kneep. ‘De baby loopt absoluut geen gevaar. Wat u hebt wordt bekkeninstabiliteit genoemd. Dat klinkt veel enger dan het is, en veel vrouwen hebben er last van. U bent bijna halverwege uw zwangerschap, dat is gewoonlijk het moment waarop de pijn voelbaar wordt.’

Ze ging naast het bed zitten en haalde een notitieboekje en een pen uit haar zak om snel een schetsje te maken en dat aan de patiënte te laten zien.

Theo vond het prettig zoals ze dit afhandelde. Madison concentreerde zich op de angst van de patiënte en ze maakte begrijpelijk wat er aan de hand was. Met zoveel inlevingsvermogen zou ze een uitstekend arts zijn. En wat haar privéleven betrof...

Nee. Daar moest hij niet bij betrokken raken. Jaren geleden had hij al besloten dat hij niet zou trouwen en geen gezin zou stichten. Natuurlijk maakte hij afspraakjes, hij was ook maar een mens, maar hij zorgde er altijd voor dat de vrouwen wisten dat het vrijblijvend was. Als dat betekende dat men dacht dat hij een luchthartige playboy was, jammer dan, daar kon hij mee leven. Anderen hoefden de werkelijke reden voor zijn besluit niet te weten. Hij was niet van plan de vrouw van wie hij hield met een bevalling op te zadelen, omdat hij maar al te goed wist wat er kon gebeuren wanneer alles misging. En hij wilde zeker niet meemaken wat zijn vader had meegemaakt.

Hij dwong zich om zich te concentreren op wat Madison zei, voor het geval ze hem een paar vragen zou willen stellen.

‘Het komt erop neer dat het bekken uit twee delen bestaat, die bij elkaar gehouden worden door bindweefsel. Wanneer je zwanger bent, produceert je lichaam een hormoon dat het bindweefsel zachter maakt, wat de bevalling vergemakkelijkt. Het betekent echter ook dat je bekken tijdens de zwangerschap beweegt, en die beweging veroorzaakt de pijn.’

‘Kunt u er iets aan doen?’ vroeg Mrs. Ellis.

‘Ik zal u een steungordel geven, dat helpt. En u kunt paracetamol nemen tegen de pijn, dat kan geen kwaad voor de baby. Ik zal u ook doorverwijzen naar een fysiotherapeut die u een paar oefeningen zal leren. Ik kan niet beloven dat ik voor vandaag al een afspraak voor u kan maken, maar ik zal mijn best doen.’

‘Dank u wel.’ Mrs. Ellis veegde de tranen weg die over haar gezicht stroomden. ‘Ik was zo bang dat ik de baby zou verliezen.’

‘Dat is altijd het eerste wat bij je opkomt,’ zei Madison meelevend, ‘maar het komt allemaal goed. Het goede nieuws is dat u een paar dingen kunt doen om ervoor te zorgen dat de pijn overgaat.’

Hier had Theo op gewacht. ‘Zal ik dat met Mrs. Ellis bespreken terwijl jij met de fysiotherapeut praat?’ stelde hij voor.

Even versmalden haar ogen zich, alsof ze dacht dat hij probeerde het over te nemen. Daarna knikte ze, blijkbaar zag ze in dat dit wat tijd zou besparen. ‘Vindt u het goed, Mrs. Ellis?’

‘Dat is prima. Ik vind het niet erg om met een medisch student te praten.’

Dacht ze dat hij student was? Die vergissing was begrijpelijk. Madison was van plan geweest haar vierdejaarsstudenten erbij te laten zijn, en op de afdeling hadden ze dat ongetwijfeld met Mrs. Ellis besproken. Theo kon nog net zijn gegrinnik onderdrukken, hoewel hij, toen Madison de kamer uit liep, een lach op haar gezicht zag. Ook daar kon hij mee leven. Als hij Mrs. Ellis vertelde dat hij eigenlijk Madisons baas was, zou dat haar alleen maar in verlegenheid brengen. Zorgen dat zijn patiënte zich op haar gemak voelde, was veel belangrijker dan zijn waardigheid.

Hij besprak met haar wat ze er zelf aan kon doen en hij was net aan de bevalling toegekomen toen Madison weer binnenkwam, met een gordel bij zich. ‘Het spijt me, Mrs. Ellis. De afdeling fysiotherapie zit vandaag helemaal vol, maar ik heb hen overgehaald om u er morgenochtend vroeg tussen te schuiven.’

‘Heel erg bedankt,’ zei Mrs. Ellis, opgelucht bij de gedachte dat ze binnenkort geen pijn meer zou hebben.

‘Daar zijn we voor. Hebt u nog vragen?’

‘Mr. Petrakis heeft uitgelegd dat ik bij de bevalling de juiste houding moet aannemen. Denkt u dat er misschien een keizersnede nodig is?’

‘Ik wil het in dit stadium niet uitsluiten,’ zei Madison vriendelijk. ‘We moeten afwachten hoe het verloopt.’

‘Kan dit weer gebeuren als ik meer kinderen krijg?’ vroeg Mrs. Ellis.

‘Dat weten we echt niet,’ antwoordde Theo. ‘Misschien helemaal niet, of niet zo hevig, of juist wel. Het beste advies dat we u kunnen geven, is twee jaar te wachten voor u weer zwanger wordt. Als u hier een volgende keer weer last van krijgt en uw baby kan nog niet lopen, zal het moeilijk voor u worden om de kleine op te tillen.’

Madison liep met Theo terug naar de afdeling.

‘Ben je tevreden nu je weet wat ik doe, of wil je bij nog meer patiënten toezicht op me houden?’ vroeg ze.

‘Ik wilde je niet controleren. Ik wilde een indruk krijgen van de manier waarop je werkt, en ik ben van plan dat met iedereen van de afdeling te doen. Het zijn niet alleen studenten die een mentor nodig hebben.’

Verrast keek ze hem aan. ‘Hoe bedoel je dat?’

‘In elk stadium van je werk moet je je ontwikkelen, anders raak je vastgeroest en dan ga je je ellendig voelen. In het laatste ziekenhuis waar ik gewerkt heb, volgden ze die tactiek en dat werkte heel goed.’

‘Het is prettig dat je er zo over denkt. Ik verheug me erop om met je samen te werken.’

Dat gevoel was wederzijds, dacht Theo.

De rest van de dag hield hij spreekuur en was Madison in de operatiekamer. Toen hun dienst erop zat en ze samen in de kleedkamer waren, zei hij: ‘Ga je mee een kop koffie drinken?’ Bij het zien van de lichtelijk nerveuze uitdrukking op haar gezicht, voegde hij eraan toe: